Stadskerk Nijmegen (OCP), 4 mei 2025, 3e zondag van Pasen, thema: 'vrede';
voorganger: ds. Paul Oosterhoff (PKN)

[Evangelie: Lucas 24, 35-48] (Nieuwe Bijbelvertaling)
35 De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe Hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.
36 Terwijl ze nog aan het vertellen waren, kwam Jezus zelf in hun midden staan en zei: 'Vrede zij met jullie.' 37 Verbijsterd en door angst overmand, meenden ze een geest te zien. 38 Maar Hij zei tegen hen: 'Waarom zijn jullie zo ontzet en waarom zijn jullie ten prooi aan twijfel? 39 Kijk naar mijn handen en voeten, Ik ben het zelf! Raak Me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat Ik heb.' 40 Daarna toonde Hij hun zijn handen en zijn voeten. 41 Omdat ze het van vreugde nog niet konden geloven en stomverbaasd waren, vroeg Hij hun: 'Hebben jullie hier iets te eten?' 42 Ze gaven Hem een stuk geroosterde vis. 43 Hij nam het aan en at het voor hun ogen op. 44 Hij zei tegen hen: 'Toen Ik nog bij jullie was, heb Ik tegen jullie gezegd dat alles wat in de Wet van Mozes, bij de Profeten en in de Psalmen over Mij geschreven staat in vervulling moest gaan.' 45 Daarop maakte Hij hun verstand ontvankelijk voor het begrijpen van de Schriften. 46 Hij zei tegen hen: 'Er staat geschreven dat de messias zal lijden en sterven, maar dat Hij op de derde dag zal opstaan uit de dood, 47-48 en dat in zijn naam alle volken opgeroepen zullen worden om tot inkeer te komen, opdat hun zonden worden vergeven. Jullie zullen hiervan getuigenis afleggen, te beginnen in Jeruzalem.

[overweging:]
Vrede, wie durft er in deze tijd nog over vrede te praten.
Vrede is ver te zoeken. Noemt u maar: Soedan, India/Pakistan, Oekraïne/ Rusland, Gaza en haar meedogenloze vijand Israël, dreigende taal vanuit onze vroegere bondgenoot Amerika.
Vrede is ver te zoeken.

Die schoentjes, die we gefantaseerd hebben, honderden, misschien wel duizenden, als u een rijke fantasie heeft, die schoentjes staan voor de vele duizenden kinderen die geen vrede ervaren, die het oorlogsgeweld over zich heen hebben voelen denderen. Die het leven hebben verloren of op zijn minst hun kinderlijke onbevangenheid.
Maar ze staan ook voor onze kinderen of kleinkinderen, die misschien nog niet de grote ellende van oorlog hebben ervaren, maar die we wel een wereld en een toekomst in de schoenen schuiven, die onzeker is vanwege die wereldwijde dreiging van onvrede, maar ook vanwege de slechte toestand van onze, en hun leefomgeving en de eindeloze onwil van ons, om daar echt iets aan te doen.
De onwil om ons gemakzuchtige leventje op te geven en ons werkelijk te gaan inzetten voor een beter leven, een betere toekomst voor hen die na ons komen.

Al die verhalen die we in deze tijd van 4 en 5 mei weer doen oplichten, over mensen die hun nek hebben uitgestoken voor de toekomst van hun kinderen. Of ook vandaag de dag, van al

die vluchtelingen en migranten, die hun eigen leven op het spel hebben gezet, om de toekomst van hun kinderen mogelijk te maken. Zichzelf hebben opgeofferd voor hun nageslacht.
Hadden we daar maar iets meer van, vandaag de dag en dan bedoel ik niet individueel, dat we onze eigen kinderen laten meeprofiteren van onze eigen rijkdom en hen, waar we kunnen, een steuntje in de rug bieden. Dan bedoel ik, collectief, dat we bereid zijn om offers te brengen voor een samenleving die zo is opgebouwd dat er voor kleine mensen, kwetsbare mensen, ook een toekomst is.
De vrede, ze is ver te zoeken.

Geef vrede, heer, geef vrede
de wereld wil slechts strijd,
al wordt het recht beleden
de sterkste wint het pleit
het onrecht heerst op aarde
de leugen triomfeert
ontluisterd elke waarde
o red ons, sterke Heer.

Dit lied uit ons liedboek, 1010 voor wie het wil opzoeken, geeft veel weer van wat ons vandaag de dag overkomt, overspoelt zou ik graag willen zeggen.
Hoe moeten we reageren?
Onze koning gaf kort geleden, toen hij een militair oefenterrein bezocht aan, dat we ons tot de tanden toe moeten bewapenen.
Is dat het koninklijke antwoord?
Ik merk bij mezelf dat ik wel opschuif in die richting. Veel meer dan vroeger, zie ik de zin van bewapening als afschrikkingsmiddel inmiddels wel aarzelend in. En als Amerika zijn schild van bescherming terug gaat trekken, dan moeten we het wel zelf meer doen.
Maar toch aarzel ik, want als we denken dat we met bewapening alleen winnen, dan komen we bedrogen uit.
Als ik denk over 'tot de tanden bewapenen' dan denk ik aan die passage uit Efeze 6 (vers 13-17) over de wapenrusting Gods. Er staat: *neem daarom de wapens van God op, om weerstand te kunnen bieden op de dag van het kwaad en om goed voorbereid stand te kunnen houden. Houd stand met de waarheid als gordel om jouw heupen, de gerechtigheid als harnas om je borst, die inzet voor het evangelie van de vrede als sandalen aan je voeten en draagt daarbij het geloof als schild, om de brandende pijlen van het kwaad te kunnen doven en draag Gods woord als zwaard om de strijd mee te voeren*.
Natuurlijk is het alles een metafoor van hoe eeuwen geleden de bewapening van een soldaat er uitzag, maar het idee spreekt mij nog steeds aan, dat het kwaad met hele andere middelen bestreden moet worden dan met wapengeweld en overheersing.

Geef vrede, heer, geef vrede
de aarde wacht zo lang
er wordt zoveel geleden
de mensen zijn zo bang
de toekomst is zo duister
en ons geloof zo klein
o Jezus Christus luister
en laat ons niet alleen.

We zitten als leerlingen van Jezus met elkaar opgesloten op een bovenkamertje, of hier in deze mooie kerk. De deuren zijn gesloten,
want we zijn bang voor de gevolgen voor ons bestaan als leerlingen van Jezus, nu onze heer aan het kruis is gestorven.
We laten wel een enkele bekende binnen, die getuigt van het wonderlijke verhaal dat Jezus hen op hun reis naar Emmaus heeft vergezeld en dat ze ineens een glimp van hem herkenden, toen die vreemdeling het brood brak en het met hem deelde.
Wonderlijk verhaal als zou hij nog leven.
We houden voorlopig nog maar de deuren gesloten, want het kwaad is alomtegenwoordig, de toekomst is duister en ons geloof zo klein.

En dan ineens is hij in ons midden: 'vrede zij met jullie' zegt hij en hij toont zich de opgestane. Hij is getekend door het leven, dat hij voor ons geleefd heeft. Hij toont zich met al zijn wonden en ons geloof groeit als we zijn wonden kunnen aanraken.
Raakt mij aan, kom ook in contact met de wonden, die ik aan het leven heb opgelopen. Het gaat niet vanzelf, pas door de diepte heen is er leven te vinden en zo beseffen we dat het leven dat hij voor ons heeft geleefd, wonden veroorzaakt.
Wie niet mank gaat aan deze wereld, heeft niet echt geleefd.
En Jezus gaat mank, maar leeft en vraagt ons ook in zijn schoenen te gaan staan om te getuigen van het leven, dat ondanks alles wat het lijkt tegen te werken, toch zal overwinnen

Jezus laat ons niet alleen, maar wapent ons met geloof, met liefde, met waarheid, met gerechtigheid, met alles wat zijn leven heeft gekenmerkt.
Hij schenkt het ons, om ook in zijn Geest te leven en dat door te geven aan hen, die na ons komen.
Als gemeente van Christus zo bewapend, dat zolderkamertje afkomen en deze kerk uit komen om in de wereld te getuigen van zijn toekomst… dat zou wat zijn!!!

Geef vrede, heer, geef vrede
gij die de vrede zijt
die voor ons hebt geleden
gestreden onze strijd

opdat wij zouden leven
bevrijd van angst en pijn
de mensen blijdschap geven
en vredestichter zijn.

Geen vrede, heer, geef vrede
bekeer ons felle hart
deel ons uw liefde mede
die onze boosheid tart
die onze mond leert spreken
en onze handen leidt
maak ons een levend teken
uw vrede wint de strijd.

Paul Oosterhoff, ***pauloosterhoff@planet.nl***